

рѣж добрънице, тамъ въ онѣзи празнѣ-тѣ собѣ, отъ който ся гледа въ градинѣтѣ.

О Боже мой? смилѣте ся, господине, и пуснѣте ны, хванѣхѣ и двѣтѣ да плачатъ и да ся молятъ; ето припадамы и молимъ ви ся, недѣйте ны запира. Ако ся не върнемъ ный тозъ вечеръ при майкѣ си, която останѣ болна и гладна въ пещерѣтѣ, безъ друго тя ще да умре.

Че *беки* майка вы въ пещерѣ живѣе, попыта господарѣтъ?

Въ пещерѣ зеръ! Е, добръ; утрѣ ще видимъ, какво ще правимъ.

Но, господине, майка ни умира нощесь, извыкахѣ дѣцата отчаянни.

О, небойте ся тя нѣма да умрѣ, каза Велко. Тѣ само за туй ся молятъ да гы не запирамы, думаше си Велко, защото мръкнува и мыслятъ да уфейкаты. Подирь туй покара гы и гы запрѣ.

Тежко ни, рекохѣ и двѣнкытѣ плачиската. По-добръ бѣше да смы умрѣли, че да не смы бутали людското нѣщо. Хыляды пѣтя ни е казала майка ни, да не пидамы чуждо нѣщо. Тя не бѣше край